

Si

Jaša
Zlobec

SANJE povsod je smeh
 razigran in skozi veje hoče noter
 skozi okno naravnost noter
 naj počí šipa v tarčo vame
 groza vame
 ravno vame najbolj neboljenega
 ne maram nočem ne razumem
 jaz nisem ta
 obrnem obraz in me ni
 te ljubim
 ne bedim in ne spim
 sanjam in te vidim
 in oči so kri
 nisi več moja
 in oči so kri
 mi mrzlo rečeš
 in oči so kri
 nisem več tvoja in oči so kri
 so še drugi in oči so kri so drugi
 in oči so samo še črna kri

veter se šali skozi krošnje
smeh ves razigran odmeva
vedno nekje drugje

mene ni zraven
samo sanje so

SAMO SANJE SO

spet sem te sanjal
spet mi je bilo umreti
spet sem hodil po prašni poti
ovinek za ovinkom navzgor
po vasi
poseljenimi s praznimi hišami

okna slepe oči
zalizane
vrata bel prazen kamen
snežinke prahu

samo sanje so
ni otrok
ni sina in ni hčerke
samo sanje so

v vsaki prazni hiši
je vonj po tebi
pa te nikoli ne dohitim

**PA TE NIKOLI
NE DOHITIM**

včeraj si bila še tu
pri meni
s svojo toplo kožo
bila je topla da bi zanjo umrl
še bolj topla

ni bila tvoja koža
bila si

in je soba samo kocka
sprane stene in votlo okno
odprto v grozo

ODPRTO sence odkod spet sence same sence
 V GROZO se sklanjajo se upogibajo
 hladne kot tvoje oči

sence so
 vame zreš in sva nepremična
 zreš mimo
 čez daljne griče skozi bele cerkve
 zaman se iščem na obzorju
 krvavo sonce bo leglo k počitku
 zame pa sence dolgi tanki noži

ZAME PA SENCE v naši četrti tam za trnovim
 DOLGI TANKI NOŽI vsako nedeljo zvon seže
 zvon seže v moje srce

kdo je umrl
 čigava krsta
 je votlo zdrsnila v jamo

vsako jutro ga čujem
 vsako jutro znova
 mi zvon zazvoni
 in tebe ni
 te ni

TE NI I

kako prijazno je pripravljati
 svoj pogreb

črna zemlja nežno zrahljana prst
 z lesenimi grabljami

posaditi trepetlike
 med njihovimi listi
 veter najbolj božajoče pihlja

otroci naj natrosijo koruzna zrna
za grlice
zmerom mi je bilo toplo pri duši
ko so grulile v gnezdu nad oknom

morda bojo prišli tudi kosi
tudi zanje naj bo poskrbljeno

nočem pogrebcev
nikoli v življenju nisem oblekel črnega suknjiča
nočem pogrebcev in nočem kadila nočem
kjer so pogrebci je krsta
in kjer je krsta je mrlič
nočem pogreba

samo trepetlike in veter
in koruzo za ptice

II

okno je odprto na stežaj
stiskam dlani da mi členki pokajo
stiskam veke da me boli
pa te ne vidim
čisto sam sem
priklenjen k svoji samoti

vrv za perilo niha v vetru pred mano
in mi šepeta zapeljivo misel
sem in tja
neslišno in enolično
razpeta med okno
od stene do stene
šepeta in se dobrika brez konca in kraja

III

je mesto v katerem te več ni
so ulice kjer še odzvanjajo
tvoji drobni koraki
za vogali opečnatih hiš
slutnja tvojega krila
odtiš tvojih prosojnih nebogljenih prstov

hodim in hodim in zasledujem
tvojo senco iščem
tvoje lase tvoj pogled tvoje zobe
jih stlačim za srajco
da se mi pregrizejo skoz kožo
do srca in še naprej

tja čisto do konca zadnje osamele stopnice
kjer izgubljeni pes drgeta od neznane groze

IV

živim v mestu s tisočerimi vrati
na vseh linah rešetke
vsa vrata zaklenjena
in nikjer nobenega ključa

trkam in glas beži po stopniščih
po zavutih stopnicah gor v stolpe in zvonike
prebuja netopirje
in se pogreza navzdol
po kletih prebuja podgane
a se ne oglasiš

tako gre moja pot
od vrat do vrat skozi mesto
od jutra do večera
vsako zoro znova

zamolkli odmevi me spremljajo
se hehetajo in si govorijo
kar hodi in hodi
nikoli ne boš prišel
kamor si namenjen
nikoli je ne boš našel
ki jo iščeš

V

zunaj tolče zunaj udarja zunaj je groza
zunaj je nevihta in je vihar
zunaj se pripravlja brez milosti
strehe bo odnašalo

temelje bo ruvalo
samo kdor bo spodaj pod zemljo bo preživel
z glavo navzdol v mastni glini

prav nič ne pomaga
zemlja je prhka in lažniva
zunaj je še vedno neurje
tolčejo deževne kaplje v šipo
in jo razbijejo

zažvenkeče okno
zajoče srce se izlije oko
in ni več enega samega lasu

ves nag hitim iz sobe v sobo
nag kot iz matere rojen
zapiram vrata zapiram okna
zapiram polkna in se bojim
kdaj mi bodo razdejali dom

Prijatelji

Marjan
Tomšič

Stala sva pod vasjo na dolgem, ozkem travniku. Spodnja stranica, tista, ki je bila obrnjena proti globoki dolini, je bila sestavljena iz ogromnih kamnitih blokov, pod njimi se je svet strmo spuščal, ponekod skoraj prepadno.

»Tu so privezovali ladje,« je govoril Lazárjo, »voda je segala do tega pomola.«

Pod nama se je od morja pa globoko med hribe zajedala široka dolina, polna njiv in travnikov, tu in tam je bilo videti kakšno hišo. Skušal sem si živo predstavljati, kako je bilo takrat, ko so ob te kamne privezovali ladje in je bilo dno doline najmanj sto metrov pod gladino. V mislih sem vlekel obalo levo in desno, in tudi po drugi strani doline. Živo sem si